

#SLEDUJ MĚ

Lena Valenová

pointa

#SLEDUJmě

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Lena Valenová
#SLEDUJmě – e-kniha
Copyright © Pointa Publishing s.r.o., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

#SLEDUJ MĚ

Lena Valenová

pointa

#SLEDUJ
ME

1. část

SALSA

Playlist

1.

„To nejlepší od silných žen pro moji cool girl“ stojí ve zprávě od mámy. Tina si nasadí sluchátka a klepne na zaslaný odkaz playlistu. V uších se jí rozezní rytmus písně Havana od Camily Cabello. Opře hlavu o opěradlo sedadla dálkového autobusu a otevře svůj profil na síti. Konečně má chvilku klidu, aby zkoukla novinky a hlavně, a to především – fanfáry prosím – zveřejnila první oficiální post z cesty do Anglie. Koutky úst se jí rozjedou do širokého úsměvu. Okamžik, na který se tak těšila, právě nastal.

> Dobrodružství začíná! Kufr bezpečně uložený v zavazadlovém prostoru autobusu na lince Praha–Londýn. Podařilo se mi zabrat sedadlo u okna. Zatím vedle mě nikdo nesedí a vůbec bych se nezlobila, kdyby to tak zůstalo. Noční cesta busem mě děsí, ale snad to bude v pohodě. Znovu se ozvu z anglický půdy!
>
> #novedobrodruzstvi #splnenysen
> #jazykovypobytvanglii #jasetuanglinunaucim
> #najazykysfenixem #spoluprace
>
> 1813 lidem se to líbí 54 komentářů

Na malém displeji vyskočí oznámení o došlé zprávě od Anet. Když na ni Tina klepne, rozbalí se kreslený obrázek s dívkou s červenými vlasy spletenými do postranních copů, která se se široce rozevřenýma modrýma očima dívá kamsi nahoru do pravého rohu. Na ramenou má připevněnou rudou pláštěnku a na hrudi velké tiskací T. Svým postojem s rukama v bok připomíná sochu Fearless Girl z New Yorku. Výjev doplňuje ještě nápis: Vstříc novým výzvám!

Co to je? TINA

ANET Nepoznáváš ji? To je Fearless Tina! Naše odvážná hrdinka.

 TINA

Po týhle cestě noční linkou si bobříka odvahy fakt zasloužím. TINA

ANET Už odjíždíš? Myslela jsem, že až zítra.

Vždyť o tom postuju poslední dva dny! Copak jsi neviděla fotku zabalenýho kufru? TINA

ANET Sorry. Po návratu z Vídně jsem nějak mimo.

Prý nebojácná, zakroutí Tina hlavou. Vsadila by se, že v tomhle autobusu není většího strašpytla, než je ona. Stočí pohled doprava a přes čmouhy na skle sleduje řidiče, který společně s tmavovlasou hosteskou dokuřuje cigaretu u sloupku s cedulí *Zákaz kouření*. Nedá jí to a zvěční je. Tohle si doslova říká o peprný komentář, ušklíbne se. Nato se zadívá na obrázek, který jí poslala Anet. Cestu do Anglie opravdu bere jako výzvu k překonání vlastních limitů. Ať to znamená cokoli. Přinejmenším to znělo hezky, když to psala pod jednu z fotek dokumentujících přípravy na cestu. Při pohledu na osvětlené večerní autobusové nádraží jí projede vlna nervozity a vzrušení. Tohle je poprvé, co jede někam sama, v noci, a ještě k tomu do cizí země. Po podpisu smlouvy s agenturou, která ji v rámci spolupráce posílá na měsíc na jazykový pobyt do jihoanglického Bournemouthu, se cítila jako v sedmém nebi. Tak nadšená nebyla, no, už si ani nepamatuje. Poslední dobou jí život házel do cesty spíš klády než klacky. Tahle nabídka proto nemohla přijít v příhodnější čas. Následující měsíc bude přes den chodit do školy a ve svém volnu pak bude vytvářet zajímavý obsah na sítě a připravovat pravidelné video příspěvky. Prostě spolupráce jí šitá na míru!

Teprve doma při zpětném pročítání podepsaných dokumentů zjistila, že jí sice agentura plně hradí vedle pobytu a školy i dopravu,

ale dálkovým autobusem. Její finanční situace se ani rok po soutěži Cool Girl! výrazně nezlepšila, takže nepřipadalo v úvahu, aby si zaplatila letenky. Chtě nechtě tak musela vzít zavděk nočním drkotáním, které ji nestálo ani korunu. Což jí připomíná, že by ten snímek pokuřujícího řidiče měla raději vymazat.

Hele, mám pod každý post psát jenom spolupráce, nebo raději placená spolupráce? TINA

ANET Mně to zní stejně.

Za tenhle pobyt mi ale nikdo nic neplatí. Jedu zadara. TINA

ANET: 🙅

ANET: Já bych se v tom tak nešťourala.

Chci, aby bylo všechno transparentní. TINA

ANET Tak to už můžeš rovnou napsat: Jedu si válet šunky na anglickou riviéru a měsíc budu předstírat, že tam studuju.

Já tam ale opravdu jedu studovat angličtinu! TINA

ANET Jasný a taky poznávat odlišný kulturní zvyky a utužovat mezinárodní vztahy. 😉

SOŇA Užij si cestu! 😘

Díky! TINA

KLOE Tina odvážlivkyně!

UCET22 Vážně lidi jezdí do Londýna autobusem? Letadlem bys tam byla za dvě hodiny!

„Mám ráda výzvy," ušklíbne se Tina. A je bez peněz (na rozdíl od dotyčného). Autobus ještě nevyjel z Prahy a už musí číst jízlivé poznámky.

MÁMA Nezapomeň mi napsat hned, jak přeplujete kanál.

Po třicátý šestý: Nezapomenu. TINA

MÁMA Jen tě zkouším. Bude se mi stýskat! 😢

😢 TINA

Blíží se čas odjezdu a hosteska prochází uličkou autobusu. Tina přejede očima po nejbližším okolí. Vážně je jediná, kdo bude mít dvojsedadlo jen pro sebe? Že by? Opravdu? Sotva se sžije s představou, že právě na ni vyšel pomyslný zasedací žolík, ozve se autobusem hlas hostesky: „Tamhle uprostřed je volné místo!"

Tak ne. Štěstěna ji zase minula. V telefonu vyhledá oblíbené hudební mixy. „Taylor Swift a její největší hity. Naprosto ideální na takovou cestu," zamumlá pro sebe a klepne na přehrávání. Jen si není jistá, zda chce poslouchat zrovna I Knew You Were Trouble. Nope. Next. Další. We Are Never Ever Getting Back Together. No, to si pomohla, zaúpí v duchu. Next. Shake It Off. No, to už je lepší. Ošlehaná jedním zklamáním za druhým odevzdaně otočí hlavu k oknu a přivře oči. Vnímá, jak si vedle ní dotyčný sedá (je to rozhodně chlap, možná kluk, komu se to chce ale zjišťovat?). Kdyby si k ní nepřisedl, měla by naději na pohodlnou noc, ale takhle…

Kdyby, kdyby…

V alternativní realitě, ve které by Tina vyhrála Cool Girl!, by se rozhodně nemusela plahočit dvacet hodin přes kanál La Manche. Koupila by si letenky klidně i do první třídy a pravděpodobně by si připlatila za kurz na celé léto. Měsíc jí najednou připadá strašně málo. Co se za tak krátkou dobu může naučit? Pokud by před rokem získala půlmilionovou výhru, nejspíš by ani do žádného Bournemouthu nejela. Kdo ví, kde by trávila první pomaturitní léto. Možná s Kamilem v Austrálii?

Kdyby, kdyby…

Naděje prý umírá poslední, říkala si, když se to ráno připravovala na finálový večer Cool Girl!. Místo ní však strávila loňské léto na

jazykovém kurzu v Londýně její největší rivalka. A to dost naštve. Všechny Tininy přípravy přišly naprosto vniveč. Když vcházela do studia, kde se natáčel přímý přenos, věděla, že její šance na výhru jsou mizivé. Předčasně se vzdát a předem přiznat porážku bylo ale v rozporu s jejím soutěživým já. A navíc – zázraky se přece dějí, nebo ne? No, v jejím případě očividně ne.

Od účasti ve známé reality show Cool Girl! si Tina ostatně slibovala nával nabídek ke spolupráci. Nutně potřebovala (a ruku na srdce – stále potřebuje) zlepšit finanční situaci. S nedostatečným kapesným se potýká celé dospívání. Právě vysoce sledovaná soutěž měla zvýšit její popularitu, což se sice stalo, ale výsledek byl dvojsečný. Nečekala takovou vlnu negativní pozornosti.

Tina se snaží usnout. Namáčknutá co nejvíc k oknu se složenou mikinou pod hlavou, zády ke spolusedícímu, ne a ne najít tu správnou polohu. Sotva na chvíli zabere, řidič zaparkuje u benzinky na první povinnou zastávku po čtyřech hodinách. Lidé začnou proudit uličkou sem a tam, hlučí, štěbetají, sundávají věci z přihrádek nad hlavami a zase je tam odkládají. Tinin spolusedící se ani nepohne. Sedí k ní zády, přes hlavu má přetaženou kapuci mikiny a ona rozhodně nechce být tím, kdo ho vzbudí.

Spi, spi, spi, opakuje si v duchu. Pomůže, když začne počítat ovečky?

Po dalších čtyřech hodinách, na druhé zastávce ve Francii, do ní její spolusedící dloubne loktem, když se nemotorně hrabe v batohu, který má položený na stehnech. Tina jeho počínání pozoruje s přimhouřenýma očima v odrazu na okně rozsvíceného autobusu a vymýšlí nejpříhodnější nadávku. Poté co kluk zkontroluje obsah peněženky, krátce zakleje. Toalety u místní benzinky jsou totiž na mince. Tina poslepu zašátrá v kapse a vytáhne z ní pár centů a eur, které jí těsně před odjezdem vtiskla máma do ruky, jako by tušila, že se budou na cestě hodit. Aniž by pootočila hlavu jeho směrem, nastaví před kluka otevřenou dlaň.

„Čtvrťák snad stačí. Dík," poděkuje jí, zvedne se a vydá se ven z autobusu. Tina v polospánku sleduje jeho černou postavu, jak se

vzdaluje k francouzské benzince. Je středně vysoký, možná jen o něco vyšší než Tina, štíhlé postavy. I jeho hlas zněl mladě. Snad se nebude tak vrtět, až se vrátí zpátky, protože jinak by mu už řekla svoje… Oči se jí klíží a pociťuje, jak se opětovně noří do spánku. Že by? Konečně?

♥ ♥ ♥

Jediná část cesty do Anglie, na kterou se Tina alespoň trochu těšila, je přeprava trajektem přes kanál La Manche. Jenže ve čtyři ráno a po velmi krátkém, přerušovaném spánku se jí nakonec vůbec nechce opouštět vyhřátý autobus. Všichni cestující bez výjimky však musí opustit vozidla a přečkat plavbu na vyhrazeném místě. Než se ospalá Tina stačí vyhrabat ven, její soused je už dávno pryč. Se zombie pohledem následuje šouravým krokem malou skupinku z autobusu do vnitřku lodi, který je tak obrovský, že se tam všichni vmžiku rozprchnou a zcela ztratí. Neřeší to. Zasedne na dřevěnou lavici, opře si hlavu o zeď a snaží se neusnout, což je v jejím otupělém stavu poněkud nemožné.

„Co to?“

Tina sebou trhne. Zmateně se rozhlédne po poloprázdné místnosti, která je stroze vybavena jen dřevěnými lavicemi po obvodu zdí. Je to jen její pocit, nebo se podlaha mírně naklání? Pohlédne na ospalé tváře cestujících, kteří sedí kousek od ní, a snaží se v nich rozpoznat někoho z autobusu. Podle hodin na protější stěně jim zbývá ještě dobrá půlhodinka, než dorazí do Doveru. Raději vstane a jde k otevřenému oknu, odkud může alespoň pozorovat východ slunce. Moře kanálu není zrovna nejklidnější a Tině se při pohledu na bouřlivé vlny před ní ozve prázdný žaludek. Vyšmátrá z batohu sušenku a zakousne se do ní. Slunce pozvolna vystupuje zpod šedivých mraků a zbarvuje obzor do žlutooranžových odstínů. Popadne proto telefon, a zatímco v druhé ruce drží proti vycházejícímu slunci napůl snědenou sušenku, zkouší různé úhly pro co nejhezčí snímek. Znenadání se podlaha pod nohama pohne a Tina sebou cukne tak, že jí sušenka vypadne z ruky. Ještěže to nebyl telefon!

„Fuck!“ Tina se nakloní a zadívá se na spodní palubu. Naštěstí se netrefila nikomu do hlavy! S nelibostí sleduje, jak její svačinku sebere zobákem racek a odletí s ní na moře. „Jo, jen si dej. Už stejně nemám hlad,“ zamumlá. Nato zjistí, že celý incident nezůstal beze svědků. Prudce otočí hlavu doprava a zůstane hledět na kudrnatou hlavu kluka, která vykukuje z okna vedlejší místnosti. Na jeho mladistvé tváři se rýsuje znatelný úšklebek. Svým taškařením s mobilem a sušenkou ho očividně pobavila. Tina se automaticky stáhne dovnitř místnosti. Počkat, to s ní jede trajektem Shawn Mendes? Vzhledem k tomu, že v autobusu poslouchala píseň od Camily Cabello, by se nedivila, kdyby si teď všude představovala jejího boyfrienda. Nakrabatí čelo a znovu se nakloní z okna. Žádnou hlavu, natož kudrnatou, tam už ale nevidí.

„Zbabělec,“ procedí skrz zuby.

Před cestou si Tina slíbila, že bude otevřená všem možnostem a příležitostem, které se jí tohle léto naskytnou. A to i těm milostným! Už má po krk čekání. Její vztah s Kamilem se od finále Cool Girl! nikam neposunul a vůbec v tom nehrála roli skutečnost, že dotyčný rok pobývá u protinožců. Možná jen trochu… Co si bude nalhávat, stále někde ve skrytu duše doufá, že příslib, který cítila z toho, co jí Kamil řekl při posledním setkání, než odletěl, by se mohl jednou (snad v blízké budoucnosti) naplnit. Jak dlouho na něj má ale čekat? Další rok? Dva? Letošní léto se proto nebrání nezávaznému flirtu, a kdo ví, třeba se jí konečně díky tomu podaří odpoutat od Kamilova stínu. Protože „kdyby“ nejspíš nikdy nenastane.

Ještě než trajekt dorazí do přístavu, zveřejní Tina nový post se sušenkou proti vycházejícímu slunci a vtipným komentářem o záhadném svědkovi incidentu, který doplní všeříkajícími haštagy. Je to vlastně první post na toto téma za hodně dlouhou dobu.

„Dost bylo čekání,“ zašeptá a znovu se zadívá na vycházející slunce.

Plavba přes moře na ohromném trajektu je nakonec opravdu z těch hezčích zážitků i přesto, že Tina polovinu cesty proklimbala. Při sledování rozednívání si připadá, jako by i její život postupně získával nový směr. Možná konečně nastane její chvíle a odteď už se jí

bude dařit. Ten pocit naděje jí na tváři vyvolá úsměv. Do autobusu se vrátí ještě dřív než její soused. Do Londýna zbývají necelé dvě hodiny a Tina je chce využít k poslednímu spánku. Jenže její spolusedící se jako naschvál neustále vrtí, něco hledá v batohu (zase) a následně ho nemotorně vrací do přihrádky nad jejich hlavami. Tina počítá v duchu do deseti. Poté se na něho obrátí s našpulenou pusou, aby mu konečně řekla to, co měla na jazyku už ve Francii. Jakmile zachytí jeho pohled, obočí se jí zdvihne nahoru. Tyhle čokoládové oči a delší tmavé kudrliny, které vykukují zpod kapuce mikiny, už dneska jednou viděla. Měla to tušit. Samozřejmě. Jako z blbého romantického filmu. Kluk z lodi (#neshawnmendes) a její neposedný soused jsou jedna a tatáž osoba. No vida. Tedy, žádné vida, opraví se v duchu. A asi by na něj neměla takhle civět. „Sorry," omluvně sklopí oči.

Sakra, zakleje v duchu. Sakra, sakra, sakra.

„Sušenku?" nabídne jí kluk nerozbalenou tatranku. Ha, ha, ha. Hrozně vtipné, pomyslí si Tina.

„Ne, děkuji. Nemám hlad," řekne co nejsladším hlasem.

„Dlužím ti čtvrťák."

„To je dobrý. Jsem si jistá, že bys pro mě v případě nouze udělal to samý," odmávne to, ať si nedělá starosti. Jeho kamenný výraz ji nechá na pochybách, zda vůbec postřehl její snahu o sarkasmus. Její spolusedící drží v ruce nějaké papíry. V hlavičce dokumentu letmo zahlédne znak jazykové školy v Bournemouthu. To si dělá srandu…

„Jedeš do Bournemouthu?" Přikývne a Tina v mysli protáčí panenky. „Přestupuješ taky na autobus na Victoria Station?" Zase přikývne. Ok. Super. Tina zakloní hlavu a zhluboka se nadechne. Z celého autobusu zrovna oni dva jedou na stejné místo! Je to snad nějaké znamení? Osud? Její představivost pracuje na plné obrátky. Nejprve nabídka snů, pak vedle ní posadí kluka, se kterým bude trávit celý měsíc na tomtéž místě. Co se to sakra děje? Vyhrála snad nějaký jackpot, o kterém ji zapomněli informovat? Už to má! Zaručeně na to kápla. Někde v autobuse je nainstalována kamera a tohle je ve skutečnosti jedna velká nachytávka. Tina se stala nicnetušící účastnicí nové reality show: Ty že se nenecháš nachytat? Protože tohle všechno je víc než podezřelý… Tina přejede pohledem po interiéru autobusu. Nedů-

věřivým okem zkoukne pasažéry ve svém okolí. Vypadají normálně. Jako po probdělé noci. Ale normálně. Ani na sítích se neobjevilo nic jako #podivejsejaktinanaletela. Spěšně projde ohlasy na svůj poslední příspěvek. I přes časnou hodinu ho vidělo už překvapivé množství lidí. Tina přimhouří oči. Může být tohle všechno jen shoda náhod? Úvodní epizoda show v její vlastní režii? A pokud si to diváci (alias sledující) přejí, proč jim nedopřát nějakou letní romanci? Tina se zadívá na odraz v okně vedle sedícího kluka. Nasadí sluchátka a v uších se jí rozezní píseň Taylor Swift s příhodným názvem: Love Story.

#zahadnykluknalodi #doufamzehojesteuvidim #shawmila
#jehlavkupcesena #hurazaletnimdobrodruzstvim

2.

„Máme skoro dvě hodiny. Dáme kafe?“
Tina sevře pravačkou vysutou rukojeť kufru. K téhle otázce sbírala odvahu od vjezdu do Londýna a při jejím vyslovení se raději dívá jinam, protože za á by ji jinak snad ani nevyslovila a za bé se teď musí zřejmě pěkně červenat. „Jo, a jsem Tina,“ máchne ledabyle volnou rukou.

„Robin. Proč ne,“ pokrčí rameny její společník.

Netváří se o nic nadšeněji než v autobuse. Tina doufá, že společné kafe tu neviditelnou bariéru mezi nimi prolomí, protože pokud ne, čekají je opravdu dlouhé dvě hodiny plus cesta autobusem do Bournemouthu. Už to, že po vzájemném představení nenásledovalo typické „Nejsi náhodou ta…“ a „Jo, jsem to já“, jí dává určitou naději. Tenhle scénář se totiž v posledních měsících odehrál tolikrát, že si už navykla, že na ni lidé reagují více méně stejným způsobem. Jsou nadšeni, že vidí naživo někoho lomítko kohokoli, kdo se objevil v soutěži. Stejně by přitom dotyční reagovali v přítomnosti Anet, Gemmy nebo Danči. Obvykle ale v takových případech všichni tvrdí, že nejvíc fandili právě jí – Tině. Evidentně pro ni ale zapomněli v inkriminovanou chvíli hlasovat, jinak by byl konečný výsledek jiný a ona by nepřijela do Anglie nočním autobusem. Setkání s někým, kdo si z její účasti v soutěži hned nesedne na zadek a koho nebude muset přesvědčovat, že není jen „tou Tinou z Cool Girl!“, je proto naprosto osvěžující. Žádné „jo, jsem to já“ tak tentokrát dodávat nemusí.

Společnými silami najdou úschovnu zavazadel, která se nachází v protější budově rozlehlého areálu autobusového nádraží Victoria v centru Londýna. Hned jak se dočasně zbaví těžkých kufrů, odběhne Tina na toaletu. Potřebuje si nejen odskočit, ale také vyčistit zuby, umýt si obličej, nanést nový make-up a nalíčit se. Nechce přijet do Bournemouthu jako smradlavé strašidlo a už vůbec nechce odradit Robina, který jí dělá na téhle cestě doprovod. Kdo ví, jaký na něho

udělala první dojem… Nechce být jen za tu bláznivku, která fotila sušenku proti vycházejícímu slunci. Když se ale vrátí do nádražní haly, po Robinovi není ani památky. Čeká pět deset minut. Nakoukne do přilehlých obchůdků uvnitř budovy, ale Robin nikde. Co bylo nesrozumitelného na konstatování: „Na moment si odskočím a pak zajdeme na to kafe?“ Jasné, stručné, všeříkající. Očividně ale ne pro každého.

„Zatraceně,“ procedí Tina skrz zuby. Co teď? Úpravou na toaletě a následným čekáním zabila dobrou půlhodinu. Stále jí ale zbývá spousta času, než se bude muset přesunout nazpět ke stanovišti autobusu. Tina zasedne na dřevěnou lavici u velké prosklené výplně a pozoruje, jak odjíždějí dva dálkové spoje. Aby se nějak zabavila, natočí video, ve kterém shrne noční cestu. Během deseti minut má hotovo. S povzdechem vstane a zamíří k nedalekému automatu na horké nápoje. Zakoupenou kávu do sebe hodí na jeden zátah i přesto, že je na její vkus příliš sladká.

„Fuj,“ oklepe se zhnuseně. Navolila si snad nevědomky cukr navíc? Prázdný kelímek odhodí do nejbližšího odpadkového koše a dvojitými dveřmi projde na ulici. Jakmile jí doušek čerstvého ranního vzduchu zaplní plíce, spokojeně se protáhne. Kašle na nějakého Robina! Nepotřebuje ho ani nikoho jiného, aby přečkala volnou hodinku v Londýně.

Londýn. Tininy koutky se rozjedou do širokého úsměvu. Je v Londýně! Káva sice byla přeslazená, ale zřejmě splnila účel a kromě chuťových buněk vzpružila také její ospalou mysl. „Buckingham Palace Road,“ vydechne s pohledem na ceduli na zdi protějšího cihlového domu. „Buckingham… Palace…“ Tina si zakryje pusu dlaní. Že by? Spěšně zkontroluje čas. To musí zvládnout. I kdyby měla celou cestu běžet, tuhle příležitost si nenechá ujít. Vědět předem, že je tak blízko, vykašlala by se na natáčení videa i nějakého Robina!

Je zamračeno a lehce mrholí. Nasadí si na hlavu kapuci černé mikiny a vyrazí podél široké třídy. Srdce jí tluče vzrušením. Během chvilky dojde k pozemku, který je obehnaný vysokou zdí se zamotaným ostnatým drátem nahoře.

To musí být ono, bleskne jí hlavou. Zabočí do vedlejší ulice a dá se do poklusu.

„Buckinghamský palác. Sídlo britské královské rodiny. Bydliště královny Alžběty druhé," křičí Tina do objektivu telefonu. Co na tom, že má po probdělé noci pod očima obrovské kruhy, které nezakryl ani spěšně nanesený make-up na toaletě autobusového nádraží. Udělá si několik selfie a natočí úsečná vtipná videa do Stories.

I přes okolní šeď je Tina naprosto uchvácená. Stojí v němém úžasu u vysoké brány a zírá na ohromné stavení, které střeží dva vojáci královské stráže v červených uniformách. Tak to je ono, pokyvuje hlavou. Nato vystoupá po schodech k podstavci památníku královny Viktorie z bílého mramoru, na jehož vrcholku se tyčí zlaté sousoší. Ocitne se tak uprostřed kruhového objezdu před branami královského paláce, odkud má krásný výhled na nejbližší okolí.

Tina roztáhne ruce do stran a zakloní hlavu. Zatne pěsti a odhodlaně vydechne. Musí se sem ještě někdy vrátit. Prostě musí. Její pohled poté stane na široké příjezdové třídě, která je z obou stran lemována vysokými stožáry, na kterých plápolají britské vlajky. Místo toho, aby svoje kroky stočila zpátky na Buckingham Palace Road, jako omámená se vydává tím směrem. Zapne přitom telefon, aby za chůze vše zdokumentovala. Čím víc se přibližuje k velké bráně na konci dlouhé cesty, tím rychleji střídá kroky.

„Trafalgarské náměstí!" vyjekne Tina a radostí poskočí. Má sto chutí se na místě roztančit. Vystoupá po schodech na terasu před impozantní budovou Národní galerie a s roztaženýma rukama se zatočí dokola. Únava z cesty je tatam. Tak moc toužila podívat se do Londýna a najednou stojí v jeho historickém centru a neví co dřív. Kam se ještě podívat. Kam… „Westminster Abbey," zašeptá a naráz nabere směr. Tinino nadšení nemá konce. Při pohledu na ikonický Big Ben je jí vmžiku vidět až na mandle. Další záchvat euforie ji ovládne u paty Westminsterského mostu. „Londýnské oko!" volá do záběru natáčeného videa na mobil. Připadá si jako Alenka v říši divů. Sen se stal skutečností. Přijela, viděla a může spokojeně pokračovat do Bournemouthu.

Tina zakroutí hlavou. Jak to, že ji při plánování cesty nenapadlo využít čas mezi přestupy k prohlídce pamětihodností? Přitom ještě večer před odjezdem z Prahy litovala, že si přece jen nesehnala peníze

na letenky. V Bournemouthu by byla co nevidět, zato by ale přišla o tuhle podívanou. Dokonce i Robin jí tím, že se na ni vybodl, vlastně udělal obrovskou službu. Tina by se nejraději rozeběhla přes most až k Londýnskému oku a odtud běžela dál po nábřeží řeky až…

„Sakra! Doprčic!“ Tina zapomněla sledovat čas a řítí se do průšvihu. V mapě v telefonu hledá nejkratší cestu zpátky k autobusovému nádraží. Protože jinak: Pá pá, Bournemouthe! „Sakra, sakra, sakra,“ panikaří. Vydává se přes zelený plácek před sídlem britského parlamentu a pokračuje pořád rovně po Victoria Road.

„Po Buckingham Palace Road k Buckinghamskému paláci a zpátky k nádraží Victoria po Victoria Road. Easy!“ napíše za chůze ke zveřejněnému postu. Při procházení kolem Westminsterského opatství si udělá ještě jedno rychlé selfie. Pokud jí ujede autobus, bude to jen a jen její vina!

♥ ♥ ♥

Tina to má jen tak tak. Celá udýchaná vyzvedne kufr z úschovny a vyhledá stanoviště, ze kterého odjíždějí autobusy do Bournemouthu. Stihla to. V dlouhém, pomalu se pohybujícím špalíru postav zaznamená Robina. Je k ní zády se sluchátky na uších. Tina váhá, zda k němu přistoupit a dělat jakoby nic, nebo ho má ignorovat kvůli tomu, že se na ni bez pardonu vykašlal. Rozhodne se být velkorysá.

„Hej, sorry, že jsme nestihli to kafe!“ Hraje to totálně cool.

„Cože?“

Robin sundá sluchátka z uší a překvapeně zamrká.

„Ehm,“ otevře v nádechu pusu. Než stačí cokoli říct, Tina ho předběhne.

„Sorry, jsem trochu zadýchaná. Nakonec jsem místo kafe dala rychlý kolečko po místních pamětihodnostech!“ zazubí se.

„V pohodě,“ odpoví Robin klidným hlasem. Jako by to nebyl on, kdo na ni nepočkal v nádražní budově! Tina zalapá po dechu. Je z toho kluka zmatená. Řekl v pohodě. Žádná omluva. Nic. Myslí si snad, že se mu snaží vnutit? Nechce s ní mluvit, nevadí. Její city tím nezraní. Během krátké procházky udělala tolik snímků a videí, že je musí nejprve roztřídit, nepoužitelné vymazat a zbytek upravit

v editoru, aby je barevně sladila. To ji zaručeně zabaví na celou cestu do Bournemouthu. Konverzovat s Robinem tudíž vážně nepotřebuje. Definitivně ne.

Tina cvakne poslední vysmáté selfie před nástupem do autobusu a zaregistruje přitom Robinův znechucený pohled. Jako by právě udělala něco ultra zavrženíhodného. Tak to by bylo, povzdychne si Tina v duchu. Je to oficiální. Vyšel na ni ten nejnudnější spolujezdec pod sluncem a její naděje na letní love story hodnou toho nejdojemnějšího bijáku se rozplynula ještě dřív, než dojeli do Bournemouthu. O „tajemném spolucestujícím" už přitom informovala svoje followery v několika postech. Zdá se ale, že si v hlavě vykreslila scénář, který se bohužel neodehrává. Alespoň ne v tom reálném světě.

#byebyelondon #seeyousoon #brzynashledanou
#vlondyne #ilovelondon #milujilondyn #splnenysen

Sotva Tina dosedne na sedadlo vedle Robina, zavře oči a usne. Probudí ji až šrumec kolem, když autobus dorazí do jejich cílové stanice. Pootočí hlavu doleva a zjistí, že její spolujezdec pořád ještě spí. Zabral stejně tvrdě jako ona. Jeho obličej je vážně pohledný, problesknе jí hlavou. Ne úplně Shawn Mendes, ten má přece jen trochu ostřeji řezané rysy ve tváři, ale i tak… Na horním rtu poblíž levého koutku má Robin malou zacelenou jizvu, kterou zaregistrovala už při jejich předchozí konverzaci. Zpod kapuce mikiny mu vykukují delší kudrliny a jedna se mu teď dotýká nosu. Při pohledu na jeho nevinný výraz by mu snad odpustila i to, jak se zatvářil, když si dělala selfie. Proč jí ale tenhle obličej náhle někoho připomíná? A ne, nemá na mysli toho amerického zpěváka.

„Proč na mě zíráš?"

Tina sebou trhne. Prudce zamrká.

„Nezírám, jen přemýšlím, jak tě vzbudit. Jestli jemně zaťukat na rameno, nebo ti zařvat do ucha ‚Bórmóut', anebo prostě vstát a nechat tě dál podřimovat."

„Proboha, mám pocit, jako by mě přejel parní válec," promne si Robin oči. Vida, umí dát dohromady i souvětí, pomyslí si Tina sarkasticky. „To už jsme vážně tady?" Robin se nahne beze slova přes Tinu

a zadívá se skrz ušmudlané okno. „Zdá se," odpoví si sám. Takhle ospalý Tině připadá obzvlášť roztomilý. Panáčka ale na milost tak rychle nevezme. To zase ne.

Společně s ostatními cestujícími Tina trpělivě vyčkává na chodníku, až řidič autobusu vyloží její kufr ze zavazadlového prostoru. Ten Robinův vyndal jako první a jeho majitel už stojí opodál a palcem přejíždí po displeji telefonu.

„Doufám, že jsme tu správně," utrousí Tina, sotva se k němu postaví. Snaží se přitom před nádražní budovou zahlédnout pana a paní Bedfordovi, svou hostitelskou rodinu. Agentura jí poslala fotografie a stručný popis jednotlivých členů domácnosti, včetně jejich věku a zájmů. Z postranní kapsy kufru vytáhne složku, ve které má úhledně poskládané potřebné informace, a očima přejede po jejich profilech: „Lou-Anne a Walter Bedfordovi mají devatenáctiletou dceru Daisy a jedenáctiletého syna Rogera. Bydlí v rodinném domku se zahrádkou. Lou-Anne (42) pracuje jako recepční v nemocnici a její hobby jsou zahrádkaření, procházky a vaření. Walter (43) pracuje jako stavbyvedoucí a k jeho zálibám patří staré motocykly, rybaření a fotbal," dočte polohlasem a zadívá se na Robina. „Myslím, že mám docela štěstí. Žádný malý děti, jejich dcera je stejně stará jako já. Daisy," zopakuje její jméno. Líbí se jí. Zní poeticky. „Budu mít aspoň od koho čerpat rady. A ty? Kdo připadl na tebe?"

„Raymouthovi a jejich pětiletá dvojčata Kitty a Grace."

„Auč," zašklebí se Tina.

„Pravděpodobně to nebude tak hrozný," odvětí Robin. „Podle infa na netu jsou prý Raymouthovi v těchhle končinách za známou šlechtickou rodinu."

„Wow, takže nejspíš míříš do nějakýho zámečku na okraji města nebo do městskýho paláce. Už s tebou vůbec nesoucítím." Nicméně to, že si dal tu práci s rešerší o hostitelské rodině, udělá na Tinu dojem.

„Jistý zdroj taky uvádí, že je rodina vikomta Raymoutha proslulá v tom negativním slova smyslu, prý jsou vděčnými protagonisty místních povídaček a drbů. Jejich předci měli kromě hromady man-

želských dětí spoustu bastardů, takže mě čeká buď zámeček, anebo v opačným případě malá cimra někde v podkroví."

Tinu jeho prohlášení pobaví.

„Pokud neskončíš jako Harry Potter v komůrce pod schody, tak to bude dobrý," popíchne ho.

Než se ale jejich slibná konverzace rozvine, zabrzdí před nimi černé audi, řidička stočí okýnko a houkne: „Robin?"

„Yes, madam!" přitaká Tinin spolujezdec entuziasticky.

„To na komůrku pod schody nevypadá," zavolá na něj, ještě než se auto rozjede. Robin jí mávne na pozdrav, a než se naděje, je pryč. „Super," odfrkne si Tina a zkoukne čas. Během pár minut na chodníku zcela osiřela. Sedne na kufr a z nudy si udělá další várku selfie.

#bournemouth #dorazilajsem #cestabylaok
#tenklukcosedelvedlemebylhothothot
#tinavbournemouth #tinavanglii #nacestachstinou

ANKETA: Kolik z vás věří, že se s ním znovu setkám?
#zahadnyklukzlodi

2581 lidem se to líbí 21 komentářů

Tina už poněkolikáté zkontroluje telefon. Poslední kratičká čárka v rohu displeje značí, že bude brzy bez šťávy. Sice má někde v kufru nabíječku, ale představa, že bude pobíhat po areálu místního autobusového nádraží a hledat zásuvku, ji rozhodně neláká. Robin odjel už před více než hodinou a Tina pořád sedí uprostřed chodníku a znuděně pozoruje přijíždějící a odjíždějící vozidla. Po Bedfordových není ani památky. Po x-té si pročte přílohu e-mailu, který jí zaslala agentura, a vyhledá v něm telefonní číslo na hostitelskou rodinu. Jeden telefonát. Na víc jí baterka nestačí.

„Ještěže je volání přes WhatsApp zadarmo!" zamumlá.

„Hello?" ozve se v telefonu ženský hlas a Tina vyskočí na nohy.

„Hi! It's Tina. Tina from Prague, is it Daisy, isn't it?" snaží se znít jazykově korektně.

„Hi, Tina. What's up?"

Jak o co jde? Tina svraští čelo. Načež ze sebe vysype, že stojí už hodinu na nádraží v Bournemouthu. O to jde.

„Muuum, it's Tina! We are supposed to pick her up?" Po Daisyině zařvání následuje minutové ticho.

„Haló?" Tina nervózně poklepává špičkou boty o obrubník.

„Ok, yeah. Dad's gonna pick you up. You are at the bus station, right?"

„Yes, bus station," odpoví Tina a v telefonu se ozve dlouhý tón. Žádné „uvidíme se brzy" nebo „těším se, až se poznáme". Nic podobného.

Přesně za dvacet tři minut před ní zastaví bílé auto.

„Tina?"

Přikývne. Dlouhá cesta a nevyspání se na ní začínají značně projevovat. Walter, čtyřicátník s plnovousem a statné, mírně zakulacené postavy, jí pomůže s kufrem. Jen co Tina zasedne na místo spolujezdce, zapne si bezpečnostní pás. Nádech a výdech. Dodnes se jí vracejí vzpomínky na náraz plechů na pražské křižovatce, jako by se nehoda stala včera, a přitom je to už rok a půl, co zažila jeden z nejhorších okamžiků v životě. Nádech a výdech.

„Všechno v pořádku?" ptá se Walter.

„Jsem strašně unavená," vzdychne Tina. Na víc se nezmůže. Po zbytek cesty mlčí a jen automaticky přikyvuje hlavou, když ji Walter upozorňuje na objekty, které míjejí.

Rodinný dům Bedfordových se nachází v rezidenční čtvrti, kterou lemují podobně vyhlížející domky se špičatými střechami. Ten jejich má bílou fasádu a předzahrádku se záhonem rozkvetlých růží a několika okrasnými stromky. Jakmile s Walterem projde miniaturní předsíňkou, ocitnou se v nevelkém obývacím pokoji se dvěma pohovkami, krbem a obrovskou plazmovou televizí zasazenou téměř do celého půlkruhového výklenku okna. Nezastavují se a kráčejí dál. Projdou dalšími dveřmi do větší místnosti, kde na hnědé kožené pohovce sedí blonďatá holka s krátkým mikádem. Tina předpokládá, že je to

Daisy, a pozdraví ji pokývnutím hlavy. Vypadá sympaticky, napadne ji přitom. V místnosti je ještě velký jídelní stůl se šesti židlemi a druhá, o trochu menší televize, ve které běží jakýsi zábavný pořad. To už ale Walter popadne Tinin kufr a vynáší ho do patra po příkrém, sotva metr úzkém schodišti, které s každým krokem hlasitě zavrže. Jak tak oba našlapují na dřevěné schody, ozývá se domem křupavá melodie.

Raz, dva, tři, čtyři. Raz, dva, tři, čtyři.

„Tady je koupelna, naše ložnice, Roggieho pokoj a támhle," ukáže Walter na poslední pokoj, „to je pokoj Loly." Kdo je Lola, Tina netuší. O ní v profilu rodiny nebyla žádná zmínka. Angličané jsou pověstní svou oblibou v chovatelství psů a Bedfordovi nejspíš také jednoho mají. Ale že by měl pes vlastní pokoj? Walter dostrká kufr k posteli uvnitř pokoje, který se nachází mezi tím Roggieho a Loliným a který nyní bude Tina měsíc okupovat.

„Thanks," poděkuje a dřepne na postel. Ve skutečnosti to není tak špatné, pomyslí si. Velká šatní skříň, psací stůl, židle, vyšší komoda, kulaté zrcadlo na zdi vedle postele a nad ní jedna dlouhá polička. Univerzální vybavení. Nic víc vlastně nepotřebuje. Překvapí ji snad jen koberec na podlaze. Podle online průvodce se v anglických domácnostech nezouvá. To chodí po koberci ve špinavých botách? S ohrnutým nosem se zadívá pod sebe.

Jakmile si Tina vybalí kufr, zkontroluje telefon. Wifi. Musí zjistit heslo na wifi, jinak si vyčerpá mobilní data a to by bylo dost nemilé. Poté co sejde dolů do přízemí, Lou-Anne ji zasvětí do chodu domácnosti. Z jejího rychlého výčtu pobere Tina následující body: Žádný čaj o páté, rovnou večeře. Při odchodu z domu se musí ujistit, že za sebou řádně zamkla, a ranní sprcha by neměla trvat déle než pět minut. V domě je šest lidí a bojler není nafukovací…

Blonďatá holka s mikádem a kroužkem v nose se jí představí jako Lola z malé bavorské vesničky. V Bournemouthu je na tři měsíce (žádného psa Bedfordovi tedy nemají) a k Tinině smůle navštěvuje jinou školu, než do které bude chodit ona. U obdélníkového jídelního stolu sedí Roger a na telefonu hraje jakousi hru. Nazrzlé vlasy má zřejmě po tátovi a po mámě zase šedé oči a stejně kulatý obličej jako Daisy. Ta, na kterou Tina tak vsázela, že se stane její anglickou

kamarádkou, jí nakonec při příchodu věnuje jen letmý pohled a nezmíní ani předchozí telefonát. Alespoň že Lola se zdá výřečnější, uleví se jí.

Dalším světlým bodem Tinina pobytu u Bedfordových bude očividně Lou-Annina kuchyně. První jídlo v Anglii je podle Tiny excelentní. S chutí vyjí celý talíř včetně všech hrášků, které jindy nemusí. Walter jí následně vysvětlí cestu do školy (Wait what?). Než si Tina přebere všechny nové informace a dojmy, je po večeři a Bedfordovi se odeberou do vedlejšího salonu, ze kterého se poté ozývá hlasitá televize.

„My se koukáme tady," ukáže Lola na obrazovku v jídelní místnosti.

„Aha," pípne Tina a pohodí hlavou směrem ke dveřím obývacího pokoje. „Jací jsou?"

„V pohodě."

„Daisy?"

Lola krčí rameny. „Jsem tu měsíc a kromě pozdravu se se mnou vůbec nebaví. To už je větší sympaťák její přítel. Owen."

„No, super," ušklíbne se Tina. Jakmile se vrátí do pokoje, plácne sebou s roztaženýma rukama na postel. Robin svůj zadek složil v bournemouthském Panství Downton a na ni připadli obyčejní Bedfordovi.

#dokazalajsemto #prvninocvanglii #zitrazacinaskola

Stay tuned.

3.

Bournemouth. Anglie. Jazykový pobyt. Nádech a výdech. Tině trvá několik vteřin, než si po procitnutí uvědomí, že je v domě Bedfordových. Spěšně hrábne po telefonu. S úlevou, že nezaspala, se zase položí na postel. Než zajde do koupelny, aby si dala rychlou (pětiminutovou!) sprchu, vystrčí hlavu z pootevřených dveří na chodbu ve tvaru písmena L a rozhlédne se na obě strany. Dveře do Lolina pokoje jsou zavřené, stejně tak ty do ložnice v rohu vedle koupelny. Vzduch je čistý.

Po ranní hygieně sejde Tina dolů do přízemí. I přes snahu o lehké našlapování se s každým jejím krokem ozve krátké zaskřípání. „No potěš," zašeptá. Jak je možné, že ji vrzání schodů nevzbudilo, když po nich chodili ostatní? Vůbec to tam nevypadá jako ráno ve všední den čtyřčlenné rodiny. Co si Tina pamatuje ještě z doby, kdy s nimi bydlel táta, bývala rána povětšinou hlučná a chaotická. S Bedfordovými bydlí navrch ještě dvě zahraniční studentky. To jsou všichni pryč už ve čtvrt na osm? Není nic děsivějšího než se probudit v cizím domě, kde nikdo není. Nezačínají takhle hororové filmy? Kde nic tu nic a najednou… Tina nakoukne do kuchyně a nadskočí leknutím. Lola tam stojí opřená zády o kuchyňskou linku s nožem v jedné a půlkou jablka v druhé ruce a pomalu přitom přežvykuje.

„Morning," utrousí její německá spolubydlící a vloží si do pusy ukrojený měsíček jablka.

Tina se zazubí a směle vstoupí do místnosti. „Mám si udělat snídani sama?" zeptá se při pohledu na prázdnou kuchyňskou linku. Ani neví, co si vlastně představovala. Švédský stůl? Číšníka s motýlkem u krku v pozoru a s otázkou na jazyku: Je libo vejce sázená, nebo míchaná?

„Máš na výběr: cereálie, nebo cereálie. Nic víc tu už týden nemají," prohlásí Lola a ukáže na barevnou kartonovou krabici.

„Super," ohrne Tina nos. Žádná vajíčka, anglická slanina ani fazole v rajčatové omáčce, ale cereálie. Včerejší výborná večeře ji zmlsala natolik, že tak nějak očekávala podobný dlabanec na rozjezd dne.

Lola vloží nůž do dřezu a na ex dopije kávu z barevného hrnku. „První den, co? Vzpomínám si, že jsem byla ze všeho vyjevená. Neboj, do dvou dnů to přejde a zvykneš si. Bedfordovi jsou fajn. Dají ti najíst, neprudí, moc se nevyptávají. Jsme pro ně dobrý vedlejší příjem. Prostě, nečekej od nich zázraky."

„Ok," pípne Tina. Zdá se, že na pokročilejší konverzaci v angličtině ještě není její mozek připraven. Může si alespoň gratulovat, že pobrala vše, co Lola řekla. I to je malý zázrak.

„Tak já pádím, první hodinu mám už od osmi. Hodně štěstí!" Než se Tina vzpamatuje, zaklapnou za ní vchodové dveře.

„Super." Tina se rozhlíží po kuchyni. Je o trochu menší než ta, kterou mají doma. Linka v tmavém dřevě, malý stůl u okna s výhledem na zahradu sousedů. Celé zařízení domu jí připadá zastaralé. Jedinou moderní věcí v přízemí je snad jen plazmová televize v salonu. V tom prvním salonu. Nikoli v tom, který je určen pro ni a pro Lolu. Tina otevře ledničku a s nechutí ji zase zavře. Je poloprázdná. Kromě tří mlék v tetrapaku, másla, plata vajec a několika plechovek coly tam nic není. Vezme proto do ruky krabici cereálií, nasype si jich trochu do dlaně a poté do rozdrobených lupínků strčí jazyk. „Nic moc," ušklíbne se. Jaký pech, že včera zkonzumovala celou zásobu sušenek! Tu, na které si smlsl racek při cestě přes kanál La Manche, raději ani nepočítá.

Tina vyjde na ulici a rozhlédne se. Nalevo nic. Napravo nic. Kdyby po protějším chodníku neběžela mourovatá kočka, vážně by začala uvažovat o tom, jestli se náhodou neprobudila v nějaké dystopické alternativní realitě. Od kolika hodin se tady pracuje? kroutí hlavou. Ubezpečí se, že jsou vchodové dveře řádně zamčené, jak jí kladl na srdce Walter, a snaží se vzpomenout si, co jí říkal o cestě do školy.

Autobusová zastávka je na hlavní silnici. Takže asi tudy, zauvažuje v duchu a vydá se na kolmou ulici, po které mezitím projela dvě auta. Tina nemá štědré kapesné, musí proto minimalizovat náklady, což jí rozhodně není blízké. Jenže první den v Bournemouthu musí chtě nechtě využít hromadnou dopravu. Jak jinak by se dostala do školy? Při pohledu na přijíždějící dvoupatrový autobus se zatetelí radostí.

Zakoupí u řidiče lístek a vystoupá po úzkých schodech do prvního podlaží. Z vybraného sedadla pak s blaženým úsměvem pozoruje ranní špičku na silnici a spěchající lidi na chodnících. Z tašky vytáhne telefon a část cesty si natáčí. Takový materiál se jí bude hodit na pozdější videa. Ještě než vyšla z domu, stihla postnout fotku s miskou cereálií s příslušným komentářem. Haštag mojeprvníanglickásnídaně. Haštag nottheenglishbreakfast. Následovat budou krátká videa z autobusu a fotka školní budovy. Tina je přesvědčená, že tohle budou ty nejlepší letní prázdniny. Nasadí sluchátka a zaposlouchá se do výběru anglických hitovek.

„Sakra," zasyčí, když se autobus opět rozjede. Je možné, že si na chvíli zdřímla? Co když přejela zastávku, kde má vystupovat? Na venkovní ceduli se snaží zahlédnout jméno zastávky. „Excuse me?" Napadne ji zeptat se ženy, která sedí přes uličku. Jakmile zná odpověď, s úlevou se opětovně opře zády o sedadlo. Jazyková škola je až za dvě zastávky.

To je ono? Tina špulí pusu do strany, zatímco sleduje odjíždějící autobus.

Na kruhovém náměstí, kde vystoupila, není kromě obchodu se smíšeným zbožím a stánku s novinami nic jiného. Nevidí žádné studenty s batohy, žádnou školu. Nic. Snaží se zorientovat. Budova školy má číslo 30. Jako na potvoru ji zrovna teď zlobí internetové spojení a místo mapy jí na displeji krouží otravné kolečko vyhledávání. Žena z autobusu řekla dvě zastávky. Two stops. Na to nemusí mít státnici z angličtiny, aby tomu rozuměla.

Nebo také ne. Prodavač místní samoobsluhy ji rychle vyvede z omylu. Vystoupila špatně. Měla jet ještě pět zastávek. Pět! Jak mohla ve slově *seven* slyšet *two*, fakt nechápe. Tina bezradně máchne rukama do prostoru. Nezbývá jí nic jiného než vyčkat na další autobus, který přijede za… Tina přejíždí ukazovákem po jízdním řádu. „Osmnáct minut? To si dělají srandu!" Pozdní příchod do školy ale zřejmě nebude její jediný problém. Mraky, mezi kterými předtím prosvítaly sluneční paprsky, zhoustly a výrazně ztmavly. Tina zakloní hlavu a s nedůvěrou pohlédne do oblak. Vůbec ji před odchodem z domu

Bedfordových nenapadlo mrknout na předpověď počasí. Další velká chyba.

Sotva autobus opustí třetí zastávku, dopadnou na okenní tabulku první kapky. V její cílové stanici (té správné) už déšť nabírá na intenzitě. Tina si přitom dala ráno záležet a ohákla se tak, aby udělala skvělý první dojem. Haštag dresstoimpress.

Módní barevné tříčtvrteční kalhoty s geometrickým vzorem, které jsou mírně nabrané na stehnech a které mají být podle módních rubrik hitem léta, doplnila krátkým bílým topem s kapucí, ze kterého jí vykukuje pupík. Vsadila na sportovně-elegantní look, jak napsala pod post zrcadlového selfie. Průtrž mračen ale její snahu dočista zmaří. Ani kapuce na hlavě nezabrání tomu, aby se po rychlém úprku od zastávky k hlavnímu vchodu budovy školy nehlásila na recepci s mokrým obličejem. Oblečení se na ni lepí a zpod bílého trička jí navíc prosvítají obrysy krajkové podprsenky.

„English weather," krčí demonstrativně rameny. „Jdu pozdě, sorry," dodá omluvně. Žena za recepčním pultem jen nadzdvihne obočí a vyžádá si potvrzení o studiu a doklad totožnosti.

„Sorry," pípne Tina, když jí podává vyžádané dokumenty s mokrými otisky.

Tina v dešti. Připomene si video, které jí zaslal Kamil těsně před vyhlášením výsledků Cool Girl!. Natočil ji tenkrát z odjíždějící tramvaje, jak stála v dešti před budovou studia a rozhlížela se kolem. Snažila se ho zahlédnout. Jenže přišla pozdě… Haštag tinavdešti.

Recepční doprovodí Tinu do učebny ve druhém patře. V nevelké místnosti, jejíž stěny jsou obloženy dřevem, sedí v lavicích pro čtyři v pěti řadách několik studentů s pohledy zabořenými do papírů před sebou. Tina zasedne ve vší tichosti na volnou židli do třetí lavice u okna. Učitel jí nato šeptem vysvětlí průběh rozřazovacího testu z angličtiny, který má ukázat úroveň jejích znalostí. Podle jeho výsledku pak bude přidělena do příslušné třídy.

Tina vytáhne z kabely přes rameno pero a dva papírové kapesníky. Ve svém zorném poli zaznamená Robina, sedí vpravo v řadě před ní. Mezi prsty svírá propisku, která hbitě kmitá v pravidelném rytmu, jak

spěšně zaškrtává odpovědi. Raz a dva a tři a čtyři. Tina se zhluboka nadechne a zadívá se na papír před sebou. Pokud si nechce udělat ještě větší ostudu, neměla by s jeho vyplňováním otálet. Takže první část. Porozumění textu. Nádech a výdech. Raz a dva a tři a čtyři. Další otázka.

Než Tině vyprší čas kvůli pozdnímu příchodu, je učebna už dávno prázdná. Podle rozvrhu, který dostala na recepci, ji v celou hodinu čeká prohlídka školy s následnou procházkou po nejbližším okolí. Tina proto sejde dolů do přízemí, které je najednou plné postav snad ze všech koutů světa. Teprve venku před budovou školy spatří v jedné z postávajících skupinek Robina.

„Miss mokré tričko!" ozve se z hloučku a přítomné hlavy se otočí jejím směrem. Jízlivou poznámku v angličtině vypustil z pusy tmavovlasý kluk se zrcadlovými lenonkami na očích, kterého zaregistrovala už v učebně, kde probíhal rozřazovací test. Ani tam ty svoje lenonky nesundal. Blbec, pomyslí si Tina. Hned ji přešla chuť se k nim připojit. Českého kolegu tak pozdraví na dálku kývnutím hlavy. Pokud bude chtít, sám za ní přijde, nebo ne? Tina se k němu otočí zády a usměje se na asijskou studentku.

„Tina, Czech Republic," natáhne k ní pravačku.

„SheNae, South Korea," usměje se dívka.

„First day?"

„First day," přitaká.

Je to snad nejkrásnější Korejka, jakou kdy Tina spatřila. Ve skutečnosti je to první Korejka, se kterou se kdy seznámila, ale její přirozený půvab jí doslova vezme dech. Dlouhé černé vlasy do půli zad s perfektně zastřiženou ofinou lemují symetrický oválný obličej, který zdobí velké tmavé oči a zářivý úsměv bílých zubů. O alabastrové, perleťově bílé pleti ani nemluvě. Tu by jí v Česku záviděly všechny holky, pomyslí si Tina okamžitě.

„Mám první mezinárodní kamarádku!" napíše Tina pod jejich společné selfie. Co na tom, že se spolu po celou dobu prohlídky domlouvají spíš posunky. Robina přitom Tina vnímá jen okrajově a raději se se SheNae drží v blízkosti učitele, který jim dělá průvodce.

Čeká ji ještě dvacet devět dnů v Bournemouthu. Za tu dobu se může stát cokoli. Zahledí se na sympatického kluka z Latinské Ameriky, který její pohled opětuje.

#tohlebudetonejlepsileto #mampomaturitezivotzacina
#prazdniny #letnilaskyjsouvitany

4.

Druhý den v Bournemouthu to Tina riskne a vydá se do školy pěšky. Trasa není nikterak složitá a taková pravidelná čtyřicetiminutová procházka přijde vhod, alespoň během pobytu nezakrní. Do školy tentokrát dorazí s dostatečným předstihem a stihne si tak v místní společenské místnosti vypít kávu z automatu. Ráno totiž v kuchyni našla jen krabici cereálií bez mléka a poslední kafe zřejmě vypila Daisy, která kolem ní jen proběhla, sotva přitom postřehla její pisklavé „morning – bye". Lolu to ráno neviděla vůbec.

Dopolední hodiny gramatiky má Tina v učebně číslo 23B ve druhém poschodí. Jakmile vkročí dovnitř, ohluší ji radostné zapištění. SheNae na ni mává a ukazuje na volnou židli po své levici. Přesně v devět vstoupí do učebny Karen, žena kolem padesátky s kaštanovou trvalou, špičatým nosem a mírným předkusem. Její hnědé sako s ramenními vycpávkami se zdá být o dvě čísla větší. Tinu si získá okamžitě. Nejen že by svým vzezřením mohla z fleku zapadnout do bradavického učitelského sboru, při vzájemném úvodním představování s nově příchozími studenty navíc prozradí, že je milovnicí klasických komiksů a jako teenagerka toužila být Wonder Woman.

„Nejspíš proto jsem si vybrala učitelskou profesi," dodá a celá třída se rozesměje.

Kromě SheNae jsou v nevelké učebně se stoly poskládanými do U ještě další tři studenti z Jižní Koreje, Katryna z Ruska, Saša z Běloruska, Omar z Kataru, Zeeva ze Srí Lanky, dva kluci z Japonska a místo v pravém rohu u okna patří Irině, ženě ve středních letech z Ukrajiny.

O polední přestávce vyrazí Tina se SheNae na oběd do nedalekého centra a kvůli omezenému rozpočtu nakonec skončí u McDonalda.

„Tuhle fotku bych snad ani neměla nikomu ukazovat," ušklíbne se Tina nad pořízeným selfíčkem. V duchu se dušuje, že to je tohle léto poprvé a naposledy, co vstoupila do fastfoodu. Zveřejněný post

následně doplní prohlášením: Můj první oběd v Anglii – fanfáry prosím – hranolky s kečupem! Haštag dneszádnádieta.

„Myslíš, že mě za to ukamenují?"

„Víc komentářů, větší engagement, víc lajků," odvětí SheNae.

„No ne, to je tvůj boyfriend?" pokývne Tina hlavou k jejímu telefonu, který si odložila na stolek.

„Kéž by," povzdychne SheNae a se zasněným pohledem se zadívá na fotku Harryho Stylese, kterou má jako tapetu. „Miluju ten jeho styl, jeho vlasy, hlas… zkrátka na něm miluju úplně všechno!" přitiskne si telefon k hrudi a povzdychne. „Pokud budu mít syna, pojmenuju ho Harry," dodá poté.

Tina si už předtím všimla, že SheNae má obličej zpěváka ještě na propisovačce, toaletní taštičce, klíčence, a dokonce i na velkých deskách, do kterých vkládá sešity.

Od jedné do tří mají společnou hodinu konverzace. K Tinině nevoli si po její pravici přisedne autor nejapné hlášky o miss mokré tričko a svým hlasitým „Hi gorgeous!" přeruší její rozhovor se SheNae. „I'm Salva from Italy!" zahuláká na celé kolo a Tina nenápadně přisune svou židli blíž ke korejské kamarádce. Stačí, že se musí smířit s tím, že s ní ani na jednu hodinu nechodí kluk z Latinské Ameriky, po kterém pošilhávala během včerejší prohlídky okolí školy. Místo toho… natočí se čelem k SheNae, zády k Salvovi.

Odpolední konverzační hodiny vede Phil. Má prošedivělé vlasy a hustý knírek a Tině připomíná postavu z klasických anglických detektivek z venkovského prostředí, které s oblibou sleduje její babička. Na úvod napíše na bílou tabuli jména studentů, kteří se k nim tento týden připojili, a jednoho po druhém vyvolává, aby se ostatním v krátkosti představili. Tina si předem připravila několik frází a po cestě do školy si je pološeptem opakovala, aby byl její projev při hodině plynulý a nemusela nic vymýšlet na poslední chvíli. Sotva na ni ale přijde řada, dveře učebny se otevřou a do místnosti vstoupí Robin s omluvou na rtech za pozdní příchod a zasedne na jediné volné místo u podlouhlého stolu – naproti Tině. Pozdraví ji pokývnutím hlavy, což stačí na to, aby tlukot jejího srdce nabral na intenzitě.

„Říkáš Robin?“ Phil přejíždí ukazovákem po seznamu studentů.

Úlevu z možnosti, že si spletl učebnu, střídá pocit paniky, když Phil Robina přivítá mezi svými studenty a poté pobídne Tinu, aby se jim představila. Pracně naučené fráze jí rázem vyšumí z hlavy a povídání o tom, jak je nadšená, že tu může být, a jak moc se těší, až všechny pozná a tak dále a tak dále, se smrskne do dvou jednoduchých vět: „Hi, I’m Tina from Prague. I love dance and comics.“

Tím ovšem nahrála na smeč Salvovi, který se k ní nahne a šeptne hlubokým hlasem: „I am an Iron Man.“

Naštěstí se pozornost třídy přesune zpět k nově příchozímu a Tina se dozvídá, že Robin pochází z Plzně, v červnu ukončil bakalářské studium na tamní univerzitě a jazykový pobyt mu má pomoci k úspěšnému složení certifikátu z angličtiny, který potřebuje pro studium na univerzitě v Londýně. Zdá se tedy, že mají přece jen něco společného.

„Vida, dva noví studenti z České republiky. V hodinách mezi sebou ale všichni mluvíme pouze anglicky,“ upozorní je Phil.

„Bad-man junior a sexy Pipi punčochatá,“ uchechtne se Salva a Tina raději zaboří zrak do rozevřeného sešitu. Celou hodinu se pak modlí, aby nemusela s Robinem nebo nedej bože se Salvem pracovat na nějakém konverzačním cvičení. Naštěstí ji toho Phil protentokrát ušetří.

Na konci hodiny Phil seznámí nové studenty s mimoškolními akcemi, které má shodou okolností na starosti. Tina je odhodlaná se všech aktivit zúčastnit, aby tak mohla z jazykového pobytu přinést co nejobsáhlejší reportáž.

„Půjdeš na ten bowling?“ zeptá se Robina, když ho míjí na schodech.

„Možná. Asi jo,“ odpoví jí bez většího zájmu. Nato mávne na kluka, který stojí opodál, a zbytek schodů seběhne. O další konverzaci s Tinou očividně nejeví zájem.

Robin byl také jediný, kdo se tvářil kysele, když dělali s Philovou třídou video zdravici, se kterou chce Tina udělat dojem na agenturu, která ji tam vyslala. Zatímco ostatní studenti trpělivě mávali a smáli se do kamery, Robin stál vzadu u dveří a na finálním videu se dívá kamsi do strany, takže mu vůbec není vidět do tváře. Tina jeho počínání nechápe. Vždyť o nic nešlo, ne? Pokud nechtěl být na videu, stačilo říct.

Robin ji zřejmě odepsal jak offline, tak online. Na konci prvního školního dne jí přibylo přes třicet sledujících, žádný Robin mezi nimi ale není. Zato Salva jí už olajkoval všechny příspěvky za poslední měsíc. Uvažuje, zda ho má bloknout hned, nebo raději až za pár dní, aby to nebylo příliš okaté. Zrovna dvakrát netouží po tom, aby tenhle oprsklý Ital jakkoli komentoval její fotky a videa.

#prvnidenvjazykoveskole #novapratelstvi #letniskola
#splnenysen

Tina vyhledá adresu bowlingového centra, kterou jim zaslal Phil v hromadném e-mailu. Je třeba dojet tam autobusem, takže před ní leží nová cestovní výzva, a doufá proto ve vylepšení reputace. Jakmile je na místě, zamává na dva japonské spolužáky z hodin gramatiky. She-Nae avizovala předem, že nepůjde. Zato Phil dorazí společně se svým jednadvacetiletým synem Kylem. Vlasy má na týlu stažené do culíku a jeho černé tričko zdobí na hrudi potisk loga neznámé rockové kapely. K Tinině smůle se záhy objeví také Salva se dvěma podobně přehnaně sebevědomými kumpány. Naštěstí jsou účastníci bowlingového večera rozděleni do tří skupin a Tina se postará o to, aby hrála v dráze dostatečně vzdálené od té, kde svůj um předvádí její italský spolužák.

Náčelníkem Tinina týmu se stal Kyle, který všechny bez výjimky mohutně povzbuzuje a Tině, která je na bowlingu poprvé, trpělivě ukazuje, jak si správně našlápnout při odhazování těžké koule. Tak jako tak jí to moc nepomůže, a jak záhy zkonstatuje, mistryně v bowlingu z ní asi nikdy nebude. Zato Salva o dvě dráhy napravo sundá už poněkolikáté kuželky jednou ranou a hlasitě oslavuje. Jak moc je teď Tina vděčná za poklidný, pohodový tým Kylea!

„Je něco jako cena útěchy?“ zeptá se, když má na konci večera nejnižší skóre.

„Říkám to pořád, že by se za to měla dávat nějaká prémie,“ přitaká Kyle a oplatí jí úsměv.

#tinanabowlingu #cenautechy
#snadpristevylepsimskore #tymkyle

Na středeční karaoke dorazí o polovinu méně lidí, než bylo předchozí večer na bowlingu. Nepřišli ani kluci z Japonska, ani SheNae, která prohlásila, že na zpívání prostě není (je jen oddanou fanynkou anglického zpěváka), a naštěstí se neukázal ani Salva, za což Tina děkuje bournemouthskému kulturnímu bohu. Jedinou známou tváří tam je Katryna, která ovšem sedí u stolu s rusky mluvícími kamarádkami. Od úplné samoty Tinu naštěstí zachraňuje Kyle, který jí prozradil, že takhle vypomáhá otci už dva roky při studiu na místní vysoké škole.

„Karaoke je z těch tří mým nejoblíbenějším večerem. Takže s tebou počítám na duet," mrkne na Tinu.

„Tak to se máš na co těšit, protože kromě refrénu Dancing Queen nic jinýho nezvládnu."

A to neměla říkat.

„Máme tu jeden speciální song pro Tinu z krásné Prahy! Dancing Queen pro taneční královnu. Aplaus, prosím!" zvolá Kyle z pódia uprostřed večera a v Tině by se krve nedořezal.

Nakonec jí musí Kyle slíbit, že s ní vybranou píseň odzpívá, jinak by se nehnula ze židle. V potemnělém baru s boxy potaženými červenou koženkou, které jsou rozmístěny kolem obvodových zdí, a několika kulatými stoly uprostřed místnosti, je naštěstí poloprázdno. Ani to však neubírá na její nejistotě, když ze sebe vypraví první slova notoricky známého hitu. Při refrénu z ní nervozita už naštěstí opadne, vžije se do vystoupení a druhou půlku odzpívá s Kylem z plna hrdla. Co z toho, že jí hlas poskakuje mimo tóninu hrané skladby a chvílemi spíš křičí, než zpívá. Je jí to zvláštně jedno. Svoje dvě minuty slávy si znenadání náležitě užívá. O přestávce ji za její odvahu pozve Kyle na pivo.

„Chci znát tvůj názor," řekne, když před Tinu postaví otevřenou lahev s místním ležákem.

Tina si lokne. Chvíli předstírá hloubání, nato lahev postaví na stůl a zapře se do opěradla židle.

„Na plzeňský pivo to nemá. Staropramen je jiná liga. Nejblíž k tomu má černý kozel," prohlásí.

„Černý kozel?"

„Jasně! Neříkej mi, že ho sem ještě nedovážejí… Je to nejoblíbenější pivo mojí kamarádky Soni. Mimochodem, krásná blondýna, tenistka," povytáhne Tina obočí.

„Tak teď si nejsem jistý, zda mi vychvaluješ český pivo, nebo holky," zasměje se Kyle.

„Nejspíš obojí," krčí Tina rameny.

„To není třeba," mrkne na ni Kyle. Vstane, vezme do ruky mikrofon a vyskočí na pódium. „Here we go again! To není výzva, ale název nové písně, kterou nám zazpívá Susie! Aplaus pro Susie!" zvolá.

Od stolu v protějším boxu se zvedne robustní blondýnka s krátkým sestřihem a velkou barevnou růží vytetovanou v hlubokém dekoltu v tělo obepínajících minišatech, které zdůrazňují její kypré křivky. Místností se ozývá pískot a povzbudivé výkřiky ji doprovázejí až k mikrofonu. Tina se k nim spontánně přidává a s úsměvem na tváři pozoruje Kylea, který na pódiu střihne malý taneček. Rozený showman, říká si. V ten moment zalituje, že není její typ.

5.

Páteční večer v Bournemouthu je vyhrazen taneční zábavě. Tina pečlivě vybírá správný outfit a celou přípravu vysílá naživo pro své sledující. Snaží se svědomitě plnit podmínky smlouvy s agenturou a ruku na srdce, tahle část úmluvy jí nedělá absolutně žádné problémy a ještě se u toho královsky baví. Zatímco na bowling a karaoke šla ze zvědavosti a tak trochu z povinnosti, aby z nich natočila reportáž, tentokrát se nemůže dočkat, až se vyřádí na místním tanečním parketu. Po dlouhém uvažování nakonec zvolí černý top bez ramínek posetý stříbrnými kamínky, které dohromady tvoří hvězdu, a těsné černé džíny. Ještě vlasy, make-up a zrcadlové selfie v celé parádě. Haštag fridaynight. Haštag letsdance.

Taneční klub se nachází v sousedství pláže. Hned po vstupu Tina spatří v hloučku studentů jazykové školy Robina. Jeho přítomnost ji zaskočí. Vzhledem k tomu, že se neúčastnil žádného předchozího mimoškolního programu, nabyla dojmu, že nějaké disco ho už vůbec zajímat nebude. Klidně by si na to bývala vsadila. Nezdá se být taneční typ a vůbec. Pro páteční večer odložil svůj oblíbený ležérní styl a navlékl se do tmavých džínů a vzorované košile s krátkými rukávy. Tinin pohled na něm tak setrvá o trochu déle, než by bylo žádoucí. Nemůže si pomoct. Ten kluk má neoddiskutovatelné charisma, kterému ona, zdá se, nedokáže odolat. Takhle nesvá se kvůli něčí přítomnosti už dlouho necítila.

Od rozchodu s Dominikem s nikým nebyla. Ne intimně. Pár rande sice skončilo polibky, nikdy ale s dotyčným nezašla dál. Nebyla na to připravená. To kvůli tomu se jí to teď děje? Pobyt v cizí zemi, horký páteční večer a najednou ji přepadá touha po dotecích a pevném stisku v náručí? Může za to prostředí tanečního klubu, noví známí a tak trochu záhadný boy mezi nimi? Tina protočí panenky. První týden v Anglii a je z ní nadržená koza! Už to tak nejspíš bude. Při sledování Kylea během středečního karaoke jí také zničehonic problesklo

hlavou, jaké by to asi bylo, líbat ho. Prostě jen tak. Tu myšlenku sice hned setřásla z mysli a pro jistotu ji spláchla dalším lokem ležáku, jenže následující den uvažovala v sexuální rovině dokonce o Owenovi, Daisyině příteli. Tina nakrabatí čelo. Je to tím vzduchem v přímořském letovisku, nebo anglickou vodou? Místním pivem? V uších jí zní melodie písně Havana a před očima se jí odehrává scénář poskládaný z těch nejklišoidnějších scén z oblíbených tanečních filmů, jejichž protagonisté mají tváře studentů jazykové školy a rodiny Bedfordových. Ve scéně jako vystřižené z Hříšného tance je ona tím ostříleným tanečníkem a… Přejíždí pohledem po potemnělé místnosti. Který z těch kluků by mohl převzít roli Baby? Jakmile zavadí o Salvův mlsný výraz, okamžitě očima zapluje ke skupince neznámých studentů. Jako by nestačilo, že ji při příchodu na odpolední Philovu hodinu vítal remix písně Purple Rain z jeho telefonu, který Salva doplnil významným pohledem jejím směrem.

Po týdnu v Bournemouthu se Tina seznámila s téměř padesátkou nových tváří z celého světa, od Japonska po Argentinu. Od jižní Afriky po Finsko. Už krátce po příjezdu zjistila, že není nic snadnějšího než seznamování se během zahraničního pobytu. Stačí zachytit pohled dotyčného a následně položit otevírací otázku: Odkud jsi? Jednoduché, účinné. Pokaždé se nato rozvine debata o škole, o zemi, ze které daný člověk pochází, a o jeho pobytu v Bournemouthu. Ostatně na tohle téma se chystá natočit samostatné video. Předchozí den si vypsala základní seznam konverzačních otázek, který jí poslouží jako podklad. Do poznámek v mobilu si také zapsala: Žádné české seznamovačky. Ok, žádní Češi s výjimkou Robina, opraví se v duchu, když její pohled znovu zabloudí jeho směrem.

Během jejich společných hodin konverzace si všimla, že při pročítání kopií s anglickým textem má její český spolužák ve zvyku pohrávat si s modrou propiskou, kterou umně převaluje mezi jednotlivými prsty pravé ruky, nebo s ní něco čmárá do papírů před sebou. Tině přitom nevěnuje o nic víc pozornosti než ostatním studentům. Tedy, to byl alespoň její dojem až do dnešní odpolední hodiny. Během pětiminutové přestávky, kdy se SheNae komentovaly vtipná videa na síti, odvrátila Tina na okamžik hlavu do učebny a střetla se s Robinovým

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy #SLEDUJmě**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.